

CHRONICLE

WWW.STUDENTSUMMIT.CZ

7. LISTOPAD 2015

1/XXI

Delegátův první krok

4

Rozhovor
s Bariqem Mahadinim

9

Vítězná příjmací esej

11

Nejrozšířenějším společenským mýtem je, že migrace je problém

archiv Z.P.

*Pokud se alespoň trochu pohybujete ve světě sociálních sítí a zároveň se zajímáte o v současnosti diskutovanou problematiku migrace a uprchlictví, pak jste pravděpodobně zaznamenali facebookovou stránku **Česko vítá uprchlíky**. O tom, zda jsou pro nás tito nově příchozí novou výzvou a co pro naši společnost znamenají, jsme si povídali se **Zuzanou Pavelkovou**, spoluzakladatelkou této iniciativy.*

Co tě vedlo zrovna k tématu uprchlíků?

O problematiku migrace jsem se zajímala dlouhodobě, koneckonců sama o sobě ráda říkám, že jsem ekonomickou migrantkou, protože jsem několik let žila a studovala v Německu. To téma se mě osobně i lidsky dotýká, byla jsem na stáži v neziskové organizaci ve Francii. Tam jsem se potkala s řadou uprchlíků, což mě oslovilo. A pak přišla ona mediálně výrazná kampaň ohledně možného přijetí patnácti syrských uprchlíků do České republiky, přibližně před rokem.

Právě tato událost tě vedla k založení vlastní iniciativy?

Ano, v podstatě ano. Vzpomínám si dodnes na konkrétní rozhovor ministra vnitra Milana Chovance v Otázkách Václava Moravce, kde řekl, že si přeje, aby tito přijatí upr-

chlíci byli etničtí křesťané. Česká společnost se problematikou uprchlictví vůbec nezabývala, ale na toto tenkrát zareagovala spousta lidí, kteří do té doby o téma uprchlíků nejevili zájem. A když jsem viděla, že se zvedá vlna zájmu a otázek, tak jsme s Tomášem Jungwirthem, který se mnou stránku založil, měli silnou potřebu na to zareagovat. Jelikož jsme byli v zahraničí, tak facebooková stránka se zdála nejlepší možností.

A jaký je hlavní cíl stránky Česko vítá uprchlíky?

Zejména dodat informace a argumenty lidem, kteří mají nějakou hodnotovou pozici, ale nemají dostatek informací.

» pokračování na str. 6

Je čas přijmout fakt, že budoucnost záleží na nás

www.telegraph.co.uk

Nové výzvy. Onen pocit, kdy před námi stojí velká neznámá, něco, co v nás vyvolává lehké obavy, ale zároveň i vzrušení. Co nás často donutí jít až na hranici našich sil, ale nakonec z nás udělá lepšího člověka a posune nás dál. Vy všichni máte nové výzvy rádi. Koneckonců jinak byste dnes nedorazili a neúčastnili se Pražského studentského summitu.

Co si ale pod novou výzvou představit? Výzva je subjektivní záležitost. Pro autorky tohoto textu bylo dnes ráno velkou výzvou vstát v brzkých ranních hodinách z postele. Pro některé čtenáře textu bylo výzvou dorazit do cizího města na nový projekt. A navíc třeba v obleku! Pro celé Česko bylo výzvou zařadit se mezi vyspělé státy západní Evropy a přijmout hodnotová stanoviska, která s tím souvisí. A pro Evropu jako celek je nyní výzvou situace za jejími hranicemi, která jí však poslední dobou hlasitě buší na dveře. S novými výzvami není vždy lehké se vypořádat. Vyžadují námahu, píli, soustředění, kompromisy. Jako první krok však vždy vyžadují své přijetí.

VÝZVA PŘIJATA!

Dnešní svět se od toho, ve kterém vyrůstali naši rodiče, v mnohém liší. Padly zábrany a hranice, které dnes ani neznáme. Přináší nám výhody, které naši rodiče nepoznali. Můžeme cestovat, můžeme v zahraničí dokonce studovat. Svět, a zejména Evropská unie, nám přinesly pocit z neexistujících hranic a neomezených možností, jaký žádná z předchozích generací nepoznala. Internet nám nabízí takové množství informací, až je těžké je všechny zpracovat. Poznání, které ale často neumíme uchopit. Zodpovědnost, které se často neumíme zhostit. Spolu s tím množství problémů, které není v našich silách vyřešit.

» pokračování na str. 4

Martin Mezenský
zástupce hlavního koordinátora

Vážené delegátky, vážení delegáti,

vzpomínám, jak jsme před lety s naší delegací vyjeli na své úplně první přípravné setkání raději o den dřív. Nikdy předtím jsme nebyli v Praze, neměli jsme ještě osmnáct, z Ostravy cesta trvala skoro čtyři hodiny, zkrátka samé problémy.

Ráno se naše trio zastupující Bolívii usadilo vedle delegace Libye. „To budou partáci, Kad-dáří nám přeče fandí!“ Fandili i oni. Zaposlouchali jsme se do projevů řečníků. Koordinátoři David, Sue a Ondřej povídali u pultíku tak chytře! Hosté všude povídali tak chytře! Dodnes si pamatuji, jak zevrubně nám host z ČVUT popisoval, proč je extrémně složité narazit dopravním letadlem do reaktoru jaderné elektrárny. Vlastně všichni kolem nás zněli chytře.

Že jsme si připadali nepatřičně? Možná, ale jen chvíli. Záhy jsme totiž zjistili, že ti všichni kolem nás jsou nejen velmi znalí, ale především přátelští, laskaví, vtipní a otevření. Bolívijské z Ostravy rychle vtáhli meze sebe. A nepustili.

Už první krok na pouť Summitem byl obrovský zážitek. Následovala ho celá řada dalších, měsíc za měsícem, rok za rokem, ale to už nebudu spoilerovat. Tentokrát je to vaše cesta. Doufám, že na ni vykoučíte odhodlaně a v dobré náladě, nezaleknete se svých kolegů, předsednictva ani hlasovacího štítku a odnesete si z Pražského studentského summitu co nejvíce. Od toho tady přeci je – aby každého v životě posunul někam dál a některým dokonce život úplně změnil.

Mé první přípravné setkání se odehrálo před pěti lety. Tehdy bych rozhodně neřekl, že dnes budete číst a následně i poslouchat, co chytrého (snad!) mám na srdci. Ale Summit mění životy.

Využijte té příležitosti a vyjděte vstříc jeho XXI. ročníku. Buďte vám fandí!

Martin Mezenský

Hosté I. přípravného setkání

www.cssd.cz

JIŘÍ DIENSTBIER
HOST DOPOLEDNÍ ČÁSTI

Ministr pro lidská práva, rovné příležitosti a legislativu a rovněž předseda Legislativní rady vlády. Dlouholetý člen ČSSD, v minulosti předseda Mladých socialistů. Za minulé vlády byl stínovým ministrem spravedlnosti. Kandidoval na pražského primátora a prezidenta ČR. Senátor za Praha-západ. Absolvent Právnické fakulty Univerzity Karlovy.

AMO

KRYŠTOF KRULIŠ
TRANSATLANTICKÝ PROSTOR

Analytik Výzkumného centra AMO se zaměřením na vnitřní trh EU. Absolvent magisterského studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a oboru Anglofonní studia na Metropolitní univerzitě Praha. Interní doktorand oboru International Relations and European Studies organizovaného Ústavem mezinárodních vztahů a Metropolitní univerzitou Praha.

AMO

VÍT DOSTÁL
VÝCHODNÍ EVROPA
A POSTSOVĚTSKÝ PROSTOR

Ředitel Výzkumného centra AMO. Interní doktorand oboru Evropská studia na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně. Absolvent magisterského programu v oboru Evropská studia a bakalářského programu v oboru Mezinárodní vztahy tamtéž.

AMO

TOMÁŠ KAVÁLEK
BLÍŽKÝ VÝCHOD A MAGHREB

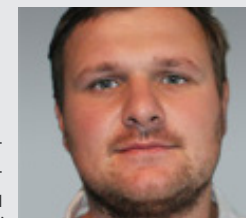
Analytik Výzkumného centra AMO se zaměřením na Blízký východ a severní Afriku. Absolvent oboru Bezpečnostní a strategická studia a nyní doktorand na Katedře politologie na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně.

AMO

SUE NGUYEN
DÁLŇNÝ VÝCHOD A OCEÁNIE

Bývalá zástupkyně hlavního koordinátora Pražského studentského summitu. Projektová koordinátorka ALYAS – AMO Lectures for Young Asia Scholars. Vystudovala magisterský obor Politics of China na the School of Oriental and African Studies, University of London a bakalářské studium Politologie na Filozofické fakultě UK.

www.mup.cz

JAN PROUZA
SUBSAHARSKÁ AFRIKA

Působí na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií Metropolitní univerzity Praha. Vedoucí Katedry politologie Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové. Absolvent magisterského studia Politologie - africká studia na Univerzitě Hradec Králové.

AMO

PETR BOHÁČEK
LATINSKÁ AMERIKA A KARIBIK

Spolupracovník Výzkumného centra AMO se zaměřením na transatlantické vztahy, domácí politiku USA a Latinskou Ameriku. Absolvent bakalářského studia Politologie a mezinárodních studií na St. Norbert College v USA a magisterského programu Bezpečnostní studia na Univerzitě Karlově.

www.iips.cz

PETR KANIOK
MODEL EU

Odborný asistent na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií Masarykovy univerzity. Šéfredaktor odborného recenzovaného periodika Politologický časopis. Vystudoval doktorské studium Politologie na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity.

Úhel pohledu

„Saúdská Arábie si předvolala českého velvyslance a požaduje, aby bylo staženo z trhu nové vydání Satan-ských veršů Salmana Rushdieho. Tato kniha je v muslimském světě často silně kritizována a svému autorovi přivodila i rozsudek smrti vyhlášený skrze fatvu ajatolláha Chomejního. Co si o tom myslíte?“

Adam Westlake
Jižní Korea, DISEC

Kristýna Hrdličková
Litva, HRC

David Ulvr
Ghana, ECOFIN

DAVID ULVR: Myslím si, že český velvyslanec s tím pravděpodobně nic udělat nemůže. Nový překlad od nakladatelství Paseka vychází v souladu se zákony České republiky, jak již zmínil pan Zorálek pro ČTK, nový překlad bude vydán.

KRISTÝNA HRDLIČKOVÁ: Udělat s tím nic nemůže, a ani by s tím nic dělat neměl. Stížnosti ze strany Saúdské Arábie jsou možná pro jejich konzervativní vnímání skutečnosti logické, ale Česká republika musí ctít svobodu slova a sama si rozhodnout, jestli knihu vydá, nebo ne.

ADAM WESTLAKE: Žijeme v České republice, kde se ctí české zákony a dodržují lidská práva a svobody. Mezi ty patří i svoboda projevu, na které stojí koncept západní demokracie, ve kterou hluboce věřím. Satan-ské verše nikomu fyzicky neublíží na rozdíl od Saúdské Arábie, která své občany popravuje například ukřižováním.

KRISTÝNA HRDLIČKOVÁ: Zajímavé je i hlavní sdělení této knihy; totiž kritika úmyslu omezit přistěhovalectví a zároveň snaha pochopit, co přistěhovalci prožívají. Mimochodem, který stát přijímá nula procent uprchlíků?

ADAM WESTLAKE: Zcela upřímně moc nechápu, proč vůbec Saúdská Arábie takovýto krok podnikla. Musí jim být přeci jasné, že tu nezavedeme cenzuru tisku, jen aby byli Saudové spokojeni. Nebo jsou saudští diplomaté tak zdegenerováni svým režimem, že si ani toto neuvědomují?

DAVID ULVR: Je to právě Saúdská Arábie, která ačkoliv je geograficky blízko, uprchlíky ze Sýrie či Afghánistánu nepřijímá. Také mi přijde, že si právě takovými omezeními a činy, jako předvolání českého velvyslance, podřezává Saúdská Arábie pod sebou větev a naopak ukazuje, jaký je jejich režim velmi striktní a to v důsledku ovlivňuje pohled českého obyvatele nejen na tento stát, ale i na samotný islám.

DAVID ULVR: Souhlasím, není mi jasné, co tímto krokem Saúdská Arábie sleduje. Jediné, čeho tím možná dosáhnou, je, že přilijí benzín do takových uskupení, jako je IVČRN apod. Zatímco šance na úspěch z jejich strany, resp. dosáhnout cenzury v ČR, je mizivá.

ADAM WESTLAKE: Já bych ještě dodal, že jsem velice rád, že tady česká diplomacie nijak neváhá zamítnat takovéto požadavky na rozdíl od USA, které například váhaly ohledně filmu o Kim Čong Unovi (The Interview). Takovýmto režimům se nesmějí dělat ústupky!

OBSAH

2 Hosté I. přípravného setkání

3 Úhel pohledu

4 **Téma vydání:**
Je čas přijmout fakt, že budoucnost záleží na nás

Delegátova odyssea:
Delegátův první krok

5 **Mezinárodní vztahy a bezpečnost:**
Norimberk a co následovalo

6 **Rozhovor:**
Zuzana Pavelková

7 Delegátský duel

Doporučujeme

8 **25. výročí transformace ekonomiky:**
Centrálně plánovaná ekonomika

9 The Arab world is not a homogenous entity

Za hranicemi všednosti:
Jak jsem se nechal zatknout v Liberandu

10 **Cesta za vzděláním a poznáním:**
Zlatý věk MUNování

11 Rozbor nejlepší přijímací eseje

12 Model OSN

14 Model NATO
Model EU
Minisimulace

TIRÁŽ

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává **ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY** – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Anežka Majdánková, tel: 776 573 007, e-mail: chronicle@amo.cz; zástupce šéfredaktora: Michal Zikmund; **redakce:** Bára Bečvářová, Petr Hanzlík, Jakub Kopřiva, František Novotný, Michal Říha, Michaela Šnajdarová; **fotografie:** Karel Havlík, Michal Janata, Vojtěch Konečný, Hana Kratochvílová; technická spolupráce: Iva Gejdošová. Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).

DELEGÁTOVA ODYSSEA

Delegátův první krok

To nejtěžší na každé cestě je udělat první krok a pro odysseu delegáta to platí dvojnásob. Jakkmile jste za prahem VŠE (ať už jste jej překročili pravou nebo levou), měli byste před sebou mít jen jeden cíl – užít si den a najít si na Summitu lidi, za kterými se budete příště těšit. Chápu, že to zní dosti banálně, protože jste se přeci hlásili kvůli možnosti osobního rozvoje a ne na příměstský tábor. Moje zkušenost je však přesto taková, že komunitní stránka Summitu má velký vliv na to, co si z něj jednotlivci nakonec odnese. Pokud vám totiž opravdu jde o nové zkušenosti a nějaký posun v těch pověstných soft skills, Summit vám oboje nabízí za cenu hromady práce. Zůstat motivovaný k aktivní účasti po celý rok jen s touto vidinou je často oříšek, dobré vztahy v orgánu a noví přátelé jsou ale naopak motivace velmi účinná. Rada tedy zní, vaše první kroky na Summitu by měly vést vstříc ostatním. Na prvním workshopu se delegát zařadí do nového kolektivu svého orgánu a těch několik desítek minut, které budete mít k dispozici mimo oficiální program, je radno strávit snahou co nejvíce poznat své okolí. Najděte svoje místo a seznamte se s nejbližšími sousedy. Klidně převzmete iniciativu, protože dnes je den, kdy vás žádné odmítnutí nečeká – seznámit se chtějí všichni. Uvidíte-li navíc někoho nejistě sedět stranou, máte šanci získat si zvláště cenného spojence v budoucím vyjednávání, zvednete-li se kvůli němu sami ze židle. Čas na individualismus přijde, dnes je však třeba uvědomit si, že skutečně dobrým delegátem nelze být na vlastní pěst, a aktivně se snažit o to, aby pro vás na konci dne váš orgán nebyl jen skupinkou neznámých lidí.

BÁRA BEČVÁŘOVÁ

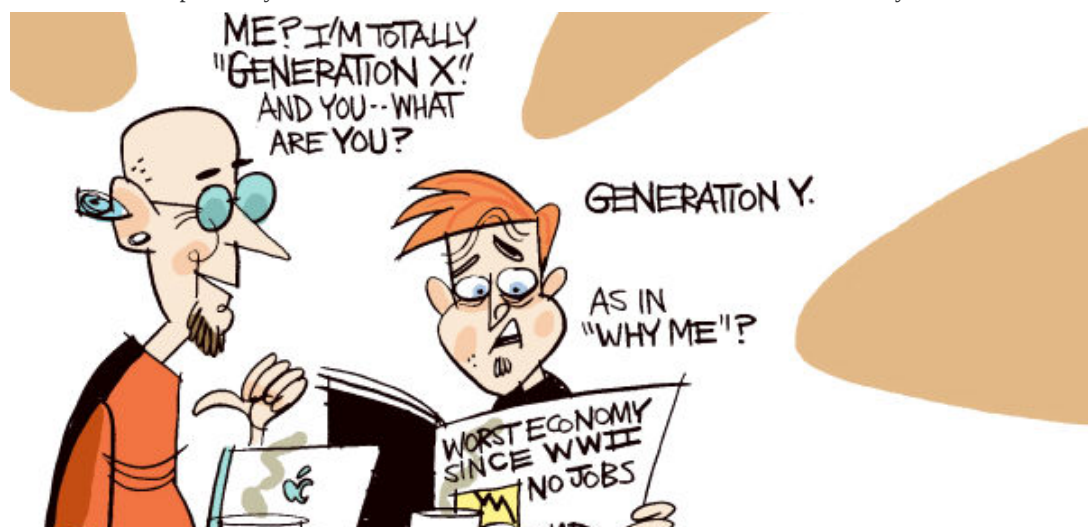
Je čas přijmout fakt, že budoucnost záleží na nás

» pokračování ze str. 1

I řadu jiných, na jejichž řešení bychom se ale podílet mohli. Naše generace má totiž možnost participace na společenském, občanském, politickém i ekonomickém poli, jakou v našem věku nikdo neměl. Elity, které po založení samostatného státu převzaly moc a otež ve státě, začínají, přes všechnen respekt k nim, pomalu stárnout. Ta tehdy mladá a dynamická generace pětadvacátníků, třicátníků, výjimečně čtyřicátníků většinou již dávno překročila padesátku a nenápadně, po malých krocích, začíná opouštět veřejný prostor. Za pár let tak bude správa věcí veřejných na nás. Pro generaci, ze které si tři čtvrtiny myslí, že místní, celostátní ani celosvětové problémy nemo-

kerou Evropa nebyla připravená. Nabourává jistoty kontinentu, který si na svých hedvábných poduškách zvyknu na klid, mír a blahobyt. Globalizace, kterou jsme sami spustili, nás dohnala. Zrušili jsme pro svůj prospěch hranice, a nyní se divíme, kam zmizely. Svět se změnil a většina vládnoucích má oproti naší generaci nevýhodu. Nevýhodu v deficitu cestování a poznávání přátel z různých zemí a kulturních prostředí. Nevýhodu ve znalosti jazyků, ve schopnosti být informován o vzdálených místech či kulturách. Nevýhodu strachu z neznámého. A být průměrný český středoškolač nemá mnoho přátel z muslimských zemí, přesto ví mnohem lépe, že cizí neznamená nepřítel.

kovištěm se schovali za zataženými závěsy. Než abychom něco dělali jen proto, že nám to někdo říká. Na Pražském studentském summitu se učíme sami analyzovat informace, pečlivě nakládat se zdroji, a tvořit si tak vlastní názory. Učíme se argumentovat a vyjadřovat své postoje civilizovanou formou, kdy za pomoci rozumných důvodů přesvědčíme okolí o svém zásluhném cíli. A překonávat hloupé výmluvy, proč by náš hlas neměl být slyšet. Té před pětadvacetiletými mladé a dynamické generace, která nám dnes často říká, že my sami jsme dynamičtí až příliš. Že jsme drzí, když máme odlišný názor a nebojíme se ozvat. Že jsme příliš mladí, abychom mohli debátovat o některých otázkách. A že

David Fitzsimmons-The Arizona Daily Star

hou vlastní iniciativou ovlivnit, se jedná o výzvu tak velkou, že jí lze stěží obsáhnout. Visí ve vzduchu a trochu nás děsí, trochu vzrušuje. Jako každá správná výzva. A přesto chodíme na projekty, jako je Pražský studentský summit. Účastníme se simulovaných studentských voleb. Zakládáme dobrovolnické projekty, diskutujeme v internetových diskuzích. Uvědomujeme si konkurenci, která nám osobně hrozí v rámci neexistujících hranic, a co klade na naše bedra. A pomaličku si začínáme uvědomovat, že se nás osobně týká i život celé společnosti.

KDYŽ SE BOJÍ OSTATNÍ...

S výzvami se totiž nepotýkáme jen my osobně. Potýká se s nimi celá země, celá Evropa. Její poklidný, ve zlaté kleci relativně uzavřený vývoj, začíná narušovat uprchlická vlna, na

JSI MLADÝ, TAK TOMU NEROZUMÍŠ!

Jedná se jen o jeden ilustrační příklad, v čem má naše generace náskok. I my se musíme vypořádat s měnícím se světem, ale my jsme ti, kdo se do něj narodili. A jsme ti, kdo v něm budou žít nejdéle. A pomalu získáváme sebevědomí podílet se na tom, jak ten svět bude vypadat. Přestáváme se bát ozvat se ve chvílích, kdy by to našim rodičům bylo trapné. Vystupovat na veřejnosti, „vystrčit hlavu z davu“, není špatné, je to zásluhné. Vyjádřit svůj názor na něco, co se mě týká. Ovlivňovat podobu veřejného prostoru. Nemusíme všichni kandidovat ve volbách. Stačí, že nás zajímá, zda budeme mít pod okny park či parkoviště. Než abychom chodili se sklopenýma očima, doma se před světem zamknuli a před par-

se ještě nemáme ujmát iniciativy, dokud ji mohou mít oni.

Proto je tak důležité, že tu dnes jste. Je důležité, že k vám mluví ti zástupci vlivné generace, které naopak vaše názory zajímají. A že máte šanci s těmito hosty diskutovat. Diskutujte, s hosty, s předsednictvem, mezi sebou navzájem. Vyjadřujte své názory a obhajujte si je. Naslouchejte názorům ostatních, bez podobných výmluv, jaké slyšíte občas sami. Debatujte o čemkoliv. O světových problémech, o problémech svých států či svých vlastních. A třeba zjistíte, že i vy sami můžete leccos ovlivnit a leckoho přesvědčit, když se snažíte.

ANEŽKA MAJDÁKOVÁ
MICHAELA ŠNAJDAROVÁ

Norimberk a co následovalo: souzení zločinů podle mezinárodního práva

„Vítěz bude vždycky soudcem a poražený obviněným,“ prohlásil Hermann Göring před norimberským tribunálem. Zatímco někteří jeho kolegové se káli, popřípadě se snažili zapírat, Göring se neváhal za svoje zločiny postavit. Odmítal, že by věděl o systematickém vyhlazování, ale jinak prezentoval svoje činy jako hrdinský boj za Německo. Ano, zrušili jsme demokratický systém, protože jsme ho už nepovažovali za užitečný. Ano, zničili jsme mír, protože jsme versailleský mír považovali za potupu kdysi velikého Německa. Ano, poslali jsme naše lidi na smrt, ale to dělá každá země. A ano, pronásledovali jsme opozici, protože naše dílo ohrožovala. Göring nedovedl pochopit, proč ho teď soudí za praktiky, které byly po tisíce let považovány za naprosto běžné a legální.

Očekával, že se s ním bude jednat uctivě jako s představitel sice poraženého státu, ale pořád jako s jeho představitelem. Rozsudek smrti, který nad ním a nad dalšími jedenácti představiteli nacistického režimu vynesl 1. října 1946 tribunál složený z amerických, britských, francouzských a sovětských soudců, ho definitivně vyvedl z omylu. Navíc měl být trest vykonán nikoliv po vojenském způsobu zastřelením, ale potupně oběšením, jako se to dělalo vrahům a dalším kriminálníkům. Göring dal najevo své pohrdání mezinárodní spravedlností i v okamžiku své smrti – než aby potupný trest přijal, spáchal v předvečer popravy sebevraždu. Ale Göringova vzpoura nezvrátila fakt, že norimberský tribunál změnil dějiny. Po hrůzách druhé světové války se konečně začal prosazovat princip, že některé činy jsou tak ohavné, že musejí být trestány mezinárodně, univerzálně, bez ohledu na to, zda pachatel porušil právo své vlastní země.

NEPŘÁTELÉ LIDSKÉHO POKOLENÍ

Ale začneme od začátku. Když jsme prohlásili, že byl norimberský tribunál přelomový, neřekli jsme tím, že znamenal úplný počátek mezinárodního trestního práva. Ten můžeme najít už v novověku, v době, kdy se vlivem kolonizace prudce rozvíjela námořní plavba. Lodě ohrožovali piráti a ve zvykovém mezinárodním právu se rozšířila zásada, že piráty může jakožto nepřátele lidského pokolení jakýkoliv stát zadržet a potrestat. Tomuto principu obecně dnes říkáme univerzální jurisdikce – například se prosazuje

idea (v našem právním řádu je vtělena do trestního zákoníku), že zločin genocidia může potrestat jakýkoliv stát bez ohledu na to, zda byl spáchán na jeho území, jeho občany nebo proti jeho občanům. Samozřejmě, na rozdíl od moderního mezinárodního trestního práva, které chrání především důstojnost, život a zdraví člověka, bylo zavedení univerzální jurisdikce nad piráty motivováno ekonomicky. Mezinárodní stíhání nejtěžších provinění proti lidským právům nebylo tehdy možné ze dvou zásadních důvodů: neexistoval moderní pojem lidských práv a státy si úzkostlivě hlídaly svoji suverenitu. Bylo pro ně nemyšlitelné podřídit trestání, tradiční výsadu suveréna, jinému subjektu.

NORIMBERK: PRVNÍ SVĚHO DRUH

Po druhé světové válce se situace změnila. Právní pozitivismus, učení (v meziválečné Evropě převládající), že morálka a právo jsou dvě různé věci a je to v posledku stát, který rozhoduje, co je správné a co správné není, nahradil pod dojmem holocaustu a jiných nesmírných krutostí právní naturalismus, přesvědčení, že obyčejné lidské cítění (abychom si půjčili z našeho občanského zákoníku) může být povýšeno nad zákon. A státníci konečně pochopili, že starý vestfálský systém soupeřivých suverénních států už musí skončit. Ostatně jak prohlásil Albert Einstein, zbraně třetí světové války ještě neznáme, ale ve čtvrté to budou klacky a kameny (ponechme teď stranou, že snahy o kultivaci mezinárodního systému už tu byly dříve zejména v podobě

Společnosti národů). Rozhodnutí, že musí být vůdci fašistických států osobně potrestáni, a to na základě spravedlivého soudního procesu, se prosadila v jednáních mezi spojenci už během války. Takzvaná Londýnská charta, k níž byl připojen Statut Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku, byla uzavřena 8. srpna 1945. Nás bude asi nejvíce zajímat, souzením jakých zločinů byl tribunál pověřen. Jednak kvůli námitkám obžalovaných, že některé z těchto světové války neexistovaly, a proto prý v souladu s římskoprávní zásadou, že bez zákona není zločinu, nesmí být použity zpětně. Za druhé proto, že například dnešní Mezinárodní trestní soud zná téměř identické kategorie zločinů podle mezinárodního práva. Šlo o zločiny proti míru, válečné zločiny a zločiny proti lidskosti. Ty první měly nejsolidnější platněprávní základ. Řekli jsme si, že válečné právo tu bylo už na konci 19. století, a už po Velké válce se za jeho porušení, byť ještě dost nesměle, trestalo. Druhou kategorií dovozovaly vítězné mocnosti z meziválečného Briand-Kellogova paktu, podle něž bylo

vedly už v meziválečném období, nevedly k valným výsledkům. V prostředí studené války něco takového nepadalo v úvahu: ve třetím světě páchali zločiny proti lidskosti chráněnci obou stran a ty neměly zájem je předvádět před spravedlností. V 90. letech se situace změnila. Masakry v Jugoslávii (případy genocidy jen pár set kilometrů od Paříže či Londýna prostě nešlo ignorovat) a ve Rwandě vedly OSN k vytvoření zvláštních trestních tribunálů na základě rezolucí Rady bezpečnosti. O několik let později následovaly trestní tribunály, které vznikly na základě mezinárodních smluv s dotčenými státy – šlo o Sierra Leone, Východní Timor nebo Libanon.

V roce 1998 byl v Římě konečně schválen Statut Mezinárodního trestního soudu, jenž není omezen na vyšetřování určitých událostí, jako byly všechny předchozí, ale má do budoucna projednávat všechny zločiny podle mezinárodního práva. Zatím (od roku 2002, kdy funguje) se ale jeho činnost bohužel orientuje téměř výhradně na Afriku (což pochopitelně vede k tomu, že jej Afričané vnímají jako další postkoloniální instituci). K Statutu totiž

zakázané vést útočnou válku. Ta třetí byla nová. To, že byli nacisté za zločiny proti lidskosti, samozřejmě navzdory svým námitkám, souzení, bylo právě výsledkem přirozenoprávní doktríny.

UNIVERZÁLNÍ SPRAVEDLNOST, ALE JEN PRO NĚKTERÉ

Padesát let se pak v mezinárodním trestním právu nic moc převratného nedělo. Státy uzavíraly mezinárodní smlouvy, jejichž cílem bylo zlepšit spolupráci v prevenci a postihování mezinárodních zločinů, které byly zrovna aktuální: únosy dopravních prostředků, obchod s drogami atp. To však nejsou v pravém smyslu zločiny podle mezinárodního práva, ale tzv. zločiny konvencionální, jejichž trestnost je dána právem jednotlivých států a které soudí vnitrostátní soudy. Diskuze o univerzálním trestním soudu, které se

přistoupily převážně evropské, africké a latinskoamerické státy, zatímco vojenské velmoci jako USA, Rusko a Čína, ale také Indie, Turecko či Izrael, jej buď vůbec nepodepsaly, nebo jej neschválil jejich parlament. V posledním případě však může kartami trochu zamíchat fakt, že Palestina jakožto „nečlenský stát“ OSN loni ke Statutu přistoupila. Objektivní prošetření mnohých kontroverzních zásahů na Západním břehu Jordánu a v Pásmu Gazy by jistě bylo pro mezinárodní spravedlnost žádoucí. Je ale v podstatě nemožné, aby Izrael své občany soudu vydal, a tak lze uvažovat spíše o případném morálním zadostiučinění. Totéž se týká USA nebo Ruska. A tak je to ostatně v mezinárodním právu se vším...

MICHAL ZIKMUND

Nejrozšířenějším společenským mýtem je, že migrace je problém

» pokračování ze str. 1

Naším primárním cílem není přesvědčovat lidi, kteří jsou zarytými odpůrci uprchlíků, ale spíše podporovat ty, kteří už mají podobné smýšlení jako my, nebo jsou zatím jen lehce nakloněni. Koncentrovat dosud rozdrobené informace o uprchlické problematice na jednom místě, aby byly dostupné. Velmi rádi bychom také, aby stránka nesloužila jen jako nástěnka, aby byla prostorem k diskusi. Pokud se objeví slušný příspěvek s relevantním dotazem na nás či podnětem k diskusi, tak odpovídáme. Ale na zjevné urážky nebo výkřiky do tmy zpravidla nereagujeme.

Dostáváte urážlivé či výhrušné příspěvky často?

Čas od času dorazí nějaký podobný příspěvek v soukromé zprávě. Občas, když dorazí hodně nenávistný komentář, tak ho zveřejníme. Má to pozitivní efekt, protože řada lidí se lekne a řekne si, že tohle už je opravdu hodně za hranou. Já osobně s nenávistnými útoky moc problém nemám, ale například Tomáš už „visí“ na White Media. Naštěstí nemáme žádnou fyzickou kancelář, fungujeme na „online“ bázi, takže se tím prostor pro útoky také snižuje. Ale je pravda, že bychom rádi tu jen „online“ verzi přesunuli i do něčeho „offline“. Rozrostli se, začali spolupracovat na větších projektech třeba s jinými neziskovkami.

Jakým směrem ty nenávistné příspěvky míří?

Opakuje se, že jsme jen něčí přísluhovači, obvinění, že jsme loutky, a kdo nás platí. Což je paradoxní, protože to celé děláme opravdu zadarmo, ve svém volném čase. Na rozdíl od většiny neziskových organizací ani nedostáváme žádné příspěvky. Jinak se většina nesouhlasných příspěvků točí kolem problému s přijímáním informací. Často je u lidí totiž vidět, že už informace ani slyšet nechťejí, nevěří médiím. A pokud nám někdo pod sdílený rozhovor s člověkem, který byl v Bělé pod Bezdězem, napíše, že tomu, co říká, nevěří, nebo pokud hodlá přijímat informace od jediného zdroje, a tím je Islám v ČR nechceme, pak není možnost ho přesvědčovat a ani to nemá cenu.

Jak ty informace filtrujete nebo vybíráte?

Snažíme se nejen sdílet články, ale i ukazovat pozitivní příklady. V Česku je spousta lidí, co chtějí pomáhat, a nejsou vidět. Snažíme se ukazovat jejich příklady a příběhy, aby ostatní viděli, že v tom nejsou sami. Rádi bychom i vyvraceli nepravdivé informace, ale na to momentálně nemáme kapacity, na rozdíl třeba od HateFree. Navíc s čísly a fakty je obecně problém, protože situace se neustále mění. Neexistuje jednotný systém, jak uprchlíky počítat, zda jen ty, co jsou registrovaní u UNHCR, nebo podle jiného klíče. Proto se obecně snažíme věnovat spíše tomu hodnotovému a morálnímu rámci než statistikám.

A jaký je hodnotový postoj české společnosti?

Česká společnost byla dlouho homogenní, nepřivýklá na cizince. Na druhou stranu v devadesátých letech jsme přijali hodně uprchlíků, řada z nich byli muslimové, a mám pocit, že k žádné nyní proklamované islamizaci nedošlo. Řadě lidí chybí osobní zkušenost, ale je spousta lidí, kteří ji nemají, a přesto se k uprchlíkům staví pozitivně. A média většinou situaci moc nepomáhají. Situaci úplně nezvládla, migraci od začátku prezentovala jako problém. Prezentují situaci, jako že se sem nyní blíží masy lidí, kteří znamenají nebezpečí.

Jaké jsou nejčastější mýty a omyly prezentované v médiích a rezonující ve společnosti?

Nejrozšířenějším společenským mýtem je právě to, že migrace je problém. Migrace je přirozený jev. Vždy byla a vždy bude, a i když se jí budeme snažit zabránit, tak si lidé najdou jiné cesty. Místo abychom si přiznali, že reálně se to dít bude, a šli to nějak vyřešit. Ale mám pochopení pro lidi, kteří mají obavy. Křičet na demonstraci „náckové vypadněte“ nedává smysl, protože kam by šli, to by z nich byli také migranti. Ale obě ty skupiny tady spolu budou muset žít, musí najít způsob, jak spolu koexistovat. A nepopíratelný fakt je, že uprchlíci jsou ve složitější situaci a my pomoci jim zase o tolik nepřijedeme, což by měl být náš přístup.

Jaký je dle tebe přístup ČR k uprchlíkům?

Ještě v Německu jsem byla zapojena do několika kampaní, kdy se jednalo o pravidelném přesídlovacím programu. Jednali jsme s radnicí, byla zde řada dobrovolníků nadšených pro věc. Všichni se navzájem informovali. To je jedna z hlavních věcí, které v ČR chybí. Stát nekomunikuje, stačí, aby třeba dobrovolníkům na Hlavním nádraží dával dopředu vědět, kdy nějaká velká vlna dorazí. Celkově mám pocit, že se náš stát snaží uprchlíkům pobyt tady u nás co nejvíce znepríjemnit, aby sem nikdo nejezdil. To je jeho strategie.

Přesto dobrovolníci na nádraží stále chodí. Tak kde vzniká ve společnosti ten „problém“?

Mám pocit, že uprchlíci v české společnosti teď plní roli, kterou zastávali Romové. Rasismus, my versus oni, společný nepřítel vlastně plní sociologickou roli při identifikaci se. Uprchlíci, potažmo muslimové, tak teď plní roli toho společného nepřítel. Plní roli obětí beránka. Na jednu skupinu se svede všechno, a ta může za všechno, za celou naši situaci. Celé je to vlastně paradoxní.

Paradoxní? V čem?

Zajímavé je, že nejvíce nenávistní lidé se „rekrutují“ z řad sociálně znevýhodněných lidí, kteří třeba neměli přístup ke vzdělání nebo jiným výhodám. Což částečně vede k postojům, jaké mají. Přitom paradoxně východiskem by bylo, kdyby si tato skupina uvědomila, že oni byli nebo jsou znevýhodněni, stejně tak uprchlíci jsou znevýhodněni, a jejich problém je tedy společný a jsou na stejné lodi.

Řadě lidí vadí nedávno odhalený svým způsobem podvádění uprchlíků, kdy se i lidé z jiných států vydávají za Syřany.

Ano, ale Syřané nebo ne, ve finále jde oběma skupinám o to samé – dostat se někam a zlepšit svůj život. A jsou pro to ochotni hodně obětovat a riskovat. Je to pochopitelné, všichni máme potřebu jít za lepším, já jsem to udělala taky. A nikdo to nezpochybňoval, nikdo neřikal „ty jsi ekonomická migrantka“, to by si nikdo nedovolil. Naopak všichni to oceňovali. Spousta lidí jede na

Erasmus a nikdo to nezpochybňuje. Teprve, když si tohle „dovolí“ někdo mimo Evropu, tak je problém. Žijeme v bublině, kdy v porovnání s jinými lidmi řešíme úplně zbytečnosti. A neuvědomujeme si, že jsme vyhráli loterii života tím, že žijeme tady.

Jak to, že se výrazná vlna uprchlíků zvedla až teď?

Většina ze světových uprchlíků, byť někteří by se asi nedali označit za uprchlíka v právním slova smyslu dle Úmluvy o postavení uprchlíků, je pouze vnitrostátně přesídlena. Tak tomu bylo i v případě Sýrie, kde konflikt trvá už více jak čtyři roky, ale příliv uprchlíků do Evropy zažíváme až v posledních letech. Teprve když se tamní konflikt rozrostl z několika regionálních do celostátního, tak začali lidé prchat do jiných zemí, zpravidla těch okolních, kde jich stále zůstává většina. Ale po měsících či letech v uprchlickém táboře, nevybaveném základním hygienickým zařízením a občanskou vybaveností, pomalu začínají chápat, že konflikt v jejich zemi není dočasný. A že jejich pobyt v táboře by nebyl dočasný. Tak se začínají přesouvat jinam. Na jejich místě bych udělala to samé. Proto ta vlna až nyní, byť média její velikost zveličují. Skutečná hrozba pro naši společnost totiž tkví jinde.

A kde?

Největší hrozbou je, že zapomeneme, kdo jsme. My jako Evropa, naše společnost, jsme postaveni na solidaritě a základech humanismu. A lidská rovina se teď ve vztahu k uprchlíkům vytrácí. Dochází k ignorování jejich práv. Nebezpečí je, že teď je ostrakizována jedna skupina, což je špatný precedens, protože příště to může být někdo jiný. Můžeme si za chvíli říct, že si vlastně nemůžeme dovolit pomáhat ani lidem s postižením. A poté dalším, zase jiné skupině. A naše společnost jako celek by se vrátila zpět daleko do minulosti. Nebojím se, že nezvládneme uprchlíky po finanční nebo kulturní stránce. Bojím se, že naše společnost tu situaci nezvládne hodnotově.

ANEŽKA MAJDÁKOVÁ

Delegátský duel

Jan Adamov
USA, UNSC

Je na místě reformovat Radu bezpečnosti OSN? Pokud ano, jakým způsobem?

Václav Malina
Angola, UNSC

Při svém vzniku měla OSN 51 členů, nyní se jejich počet ustálil na 193. Poslední reforma Rady bezpečnosti je z roku 1965, složení Rady tak stále odráží mezinárodní situaci po druhé světové válce. Od roku 1993 se Spojené státy podílejí na přípravách reformy Rady respektující geopolitickou situaci a patřičnou reprezentativnost, aby Rada mohla být nadále efektivním garantem světového pořádku a míru. Žádná reforma nesmí snížit efektivitu Rady, proto USA požadují, aby Rada neměla víc jak 20 členů. Kromě standardních podmínek, stanovených článkem 23 Charty OSN, by kandidáti o statut stálého člena Rady měli mít pevné závazky k demokracii, lidským právům, nešíření jaderných zbraní a měli by finančně či mírotvorně přispívat do OSN. Mezinárodní společenství nesmí dopustit erozi důvěryhodnosti Rady, obzvláště ne v současné době, kdy svět naléhavěji než kdy jindy potřebuje mechanismus účinného řešení konfliktů.

Angolská republika považuje reformu Rady bezpečnosti OSN za zcela zásadní, její současné fungování označujeme za zastaralé a nedemokratické. Předně je nutno zajistit důstojné zastoupení Afriky jako celku, přičemž permanentní členství by získaly 2 africké státy a počet nestálých míst by stoupl ze tří na pět. Stále členství pro zástupce Afriky by pak mělo všechny privilegia tohoto statusu, včetně práva veta. Tímto tedy znovu potvrzujeme Ezulwini konsenzus. Obecně je naším cílem zvýšit kapacitu Rady bezpečnosti za účelem vytvoření orgánu více reprezentujícího jednotlivé regiony a schopného lépe čelit problémům dnešního světa. V době, kdy Rada vznikla, měla OSN pouze 51 členů, dnes je jich 193. Tento zdokonalený orgán by měl mít více členů stálých, přičemž mezi kandidáty podporujeme mj. Brazílii, i nestálých.

DOPORUČJEME

AKCE

Pokud vás zaujal rozhovor se Zuzanou Pavelkovou a chtěli byste se o problematice migrace dozvědět více, pak by vás mohl zaujmout program Knihovny Václava Havla. Toto pondělí se svou přednáškou vystoupí francouzsko-alžírský novinář Yahia Belaskri, který má s migrací bohatou osobní zkušenost, stejně jako s koexistencí křesťanské a islámské kultury.

Desátého listopadu pak v Ostrovní 13 na Praze 1 proběhne Podvečer s Janou Hybáškovou na téma uprchlická krize. S bývalou velvyslankyní EU v Iráku bude toto téma rozebírat Šimon Pánek, ředitel organizace Člověk v tísní. Večer je součástí cyklu akcí na uprchlickou tematiku, který pořádá studentský spolek Common Law Society, zavítat tak můžete i na další přednášky a diskuze.

V případě, že vás spíše než uprchlická problematika zaujal hlavní tématický článek našeho čísla, bychom vám doporučili další akci z cyklu Debata s Respektem, tentokrát na téma Mladé české elity, konající se 30. listopadu.

Pokud jste nestihli navštívit před týdnem skončený Mezinárodní festival dokumentárních filmů v Jihlavě, nesmutněte. Každoročně probíhají Ozvěny Ji.hlavy, kdy lze vybrané festivalové filmy zhlédnout i v běžných kinech. A ty, kteří to mají blíže do Brna, informujeme, že v pondělí 23. listopadu pořádá AMO v Moravské zemské knihovně diskuzi s válečnými reportážkami Markétou Kruťovou a Lenkou Klicperovou.

DOPROVODNÉ AKCE

4. PROSINCE

SEMINÁŘ ETIKETY

MEDIÁLNÍ SEMINÁŘ „TYRANIE MÉDIÍ“
S METROPOLITNÍ UNIVERZITOU PRAHA

PŘIPOMENUTÍ

HARMONOGRAM ROČNÍKU

- II. PŘÍPRAVNÉ SETKÁNÍ 5. PROSINCE
- III. PŘÍPRAVNÉ SETKÁNÍ 9. LEDNA
- IV. PŘÍPRAVNÉ SETKÁNÍ 13. ÚNORA
- V. PŘÍPRAVNÉ SETKÁNÍ 5. BŘEZNA
- KONFERENCE 1. – 4. DUBNA

Centrálně plánovaná ekonomika

Nedávno uplynulo 25 let od pádu komunistického režimu v bývalém Československu. Nedlouho po něm začala také ekonomická transformace, jejímž cílem bylo obnovit v naší zemi normálně fungující tržní hospodářství. Jednalo se o velmi složitý úkol, který kdosi charakterizoval jako snahu udělat z rybí polévky opět rybu. Nelze se proto divit, že během transformace došlo k řadě kroků, které jsou dnes ve větší či menší míře zpochybňovány. Dnes si již můžeme dovolit říct, že hlavní cíl – vybudovat fungující tržní hospodářství – se naplnit podařilo. V tomto a několika dalších článcích se podíváme na nejdůležitější události a problémy, které jsou s tímto procesem spojeny, a pokusíme se je zasadit do kontextu širších hospodářských a politických souvislostí.

A bychom pochopili, v čem transformace spočívala a proč byla nutná, musíme si nejprve popsat, jak centrálně plánovaná ekonomika za tehdejšího režimu vlastně fungovala. V moderních tržních ekonomikách hraje stát určitou roli, ať už tvorbou hospodářských pravidel či vlastnictvím některých podniků v odvětvích, která považuje pro sebe nějakým způsobem za klíčová. Stát se tak často snaží korigovat některé negativní výsledky fungování tržního mechanismu. V rámci tržního systému spolu tedy svým způsobem soutěží různé formy vlastnictví výrobních prostředků. Naproti tomu v centrálně plánované nebylo příkazové ekonomice hraje zcela zásadní roli rozhodovací ekonomické centrum a naprosto dominující státní vlastnictví výrobních prostředků a půdy.

KOMUNISTICKÝ „FEUDALISMUS“

V ČSSR roli tohoto ekonomického centra plnila Státní plánovací komise. Té byly například podřízeny i takové instituce jako ministerstvo financí či Státní banka československá. Toto ekonomické centrum všem podnikům určovalo, co mají vyrábět, kolik toho mají vyrábět, za kolik to mají prodávat i kolik dostanou na výrobu surovin. Je nutno poznamenat, že Státní plánovací komise, stejně jako další státní instituce, podléhala faktickému řízení politbyra komunistické strany. Strana rozhodovala i o obsazování klíčových pozic nejen ve státě, ale právě i v podnicích. Na vedoucí pozice se tak mohly dostat jen prověřené osoby, obvykle s členskou legitimací KSČ. Takovéto hierarchické uspořádání společnosti dosti připomínalo feudální uspořádání, neboť v něm též významnou roli hrály příbuzenské vztahy a známosti a prověřovány byly nejen osoby samotné, ale i jejich rodinní příslušníci.

Velmi charakteristickou vlastností centrálně plánované ekonomiky

bylo nejasné uspořádání vlastnických vztahů. Všechno patřilo všem a zároveň vlastně nikomu nic. To se samozřejmě odráželo i v chování lidí, kdy se poměrně široce rozšířila třeba zásada, že „kdo neokrádá stát, okrádá rodinu“. Nejasnost vlastnických vztahů ovlivňovala i chování jednotlivých podniků. Pro hladké fungování příkazové ekonomiky by bylo nutné, aby podniky naprosto přesně plnily výrobní plány, a také aby ekonomické centrum mělo dokonalé informace pro jejich tvorbu. Takové předpoklady se však v praxi ukázaly jako mylné. Přes snahy o zavádění různých premií, které měly motivovat zaměstnance, zejména v řídicích pozicích, k plnění plánu, docházelo k paradoxní snaze spíše maximalizovat náklady, a tvořit si tak určitou rezervu pro splnění

skladech, zatímco jiné, především drobné spotřební zboží, bylo nedostatečné. K tomu se váže i jeden poměrně známý vtip, že „za socialismu bylo snazší sehnat sovětskou lokomotivu než toaletní papír“. To vedlo také k rozvoji šedé ekonomiky. Aby člověk sehnal zboží, kterého byl na trhu nedostatek, musel mít obvykle nějakého známého nebo se dostat přes svého známého k jinému jeho známému v příslušném podniku nebo obchodě, chtěl-li takovou věc sehnat. Často také bylo nutné dát takovému známému nějaké „všimné“ za to, že zboží pro dotyčného uschoval „pod pult“. Téměř nemožné bylo sehnat zboží pocházející z kapitalistické ciziny. Vzhledem k direktivnímu řízení cen se brzy úředně stanovené směnné kurzy k západním měnám

z kapitalistické ciziny. Stát se tak snažil veškeré devizové prostředky soustředit a podle plánu rozdělovat, většinou podnikům na nákup surovin nebo součástek, které bylo potřeba dovézt z kapitalistických zemí.

SOCIALISTICKÉ (NE)ROVNOSTÁŘSTVÍ

V dobách socialismu existovaly poměrně malé rozdíly ve výši mezd. Kromě funkcionářů režimu patřily k osobám s většími finančními příjmy i ti, kteří se nějakým způsobem angažovali v šedé ekonomice. Jednalo se třeba o zelináře, řezníky nebo jiné prodáváče dostávající „všimné“, nebo o číšníky dostávající spropitné. K zahraničním měnám se zase mohli dostat například taxikáři, lidé v podnicích zahraničního obchodu, případně zelináři a zaměstnanci restaurací v centru Prahy, a také veksláci, kteří se věnovali ilegálnímu směňování zahraničních měn a tuzexových bonů. Kdo tedy chtěl nakupovat v Tuzexu, mohl získat bony i tímto pokoutným způsobem.

Centrálně plánovaná ekonomika se ukázala jako těžkopádný a dosti špatně fungující systém. Jejím důsledkem bylo stále větší zaostávání naší ekonomiky za západními zeměmi v zavádění nových technologií, šetření energiemi a mezinárodní konkurenceschopnosti. Ke konci 80. let byl už tento systém na pokraji svých sil, což bylo jednou z příčin pádu komunistických režimů v zemích střední a východní Evropy. Ačkoliv se již v průběhu 80. let objevovaly snahy zavést určité drobné změny a tržní prvky do centrálně plánované ekonomiky, nové politické prostředí po pádu režimu vytvořilo prostor pro radikální hospodářskou reformu, pro kterou se ujal název transformace a o jejích přípravách a uskutečnění si povíme v následujících dílech.

PETR HANZLÍK

<http://www.banknotes.com>

plánu. Větší než plánovaný zisk by totiž podnik musel odvést do státního rozpočtu, a nemohl ho tak investovat do vlastního rozvoje, jak je běžné v tržních podmínkách.

SOVĚTSKÁ LOKOMOTIVA DOSTUPNĚJŠÍ NEŽ TOALETNÍ PAPIR

Ekonomické centrum navíc nemělo dokonalé informace o preferencích konečných spotřebitelů, kteří se i v systému centrálně plánované ekonomiky rozhodovali na základě svobodné vůle. Docházelo tak k plánování výroby nepotřebných statků, které zůstávaly ležet na

staly zcela nesmyslné a cenové rozdíly musely být různými složitými postupy pro účely zahraničního obchodu přepočítávány. Československá koruna navíc nebyla volně směnitelná. Pokud člověk cestoval do zahraničí, musel získat tzv. devizový příslib, tedy od banky přidělený určitý obnos měny státu, do kterého cestoval. A ten dostala jen hrstka vyvolených. Pokud někdo získal v kapitalistické cizině nějaký příjem, mohl jej v ČSSR směnit v bance za poukázky podniku zahraničního obchodu Tuzex, tzv. bony. Prodejny tohoto podniku jako jedině prodávaly i zboží dovezené

The Arab world is not a homogenous entity

Bariq Mahadin is an aspiring Jordanian student of international relations and a friend of mine. Since the Middle East is constantly in the centre of media attention, yet seldom do we hear from the people who actually live there, I have decided to ask him personally about Syria, refugees and other hot topics.

You were born in Jordan, studied at the Lebanese American University and now you moved to the United Kingdom. What do you see as the most striking and widespread misconceptions that people from the Arab world tend to hold about the West and vice versa?

To tackle this question, one has to establish a clear distinction between the West as governments and policies, and the West as people and individuals. On one hand, people from the Arab world have grown skeptical of the West as governments and policies, due to what many perceive as the West's constant interference in their political, economic, social or cultural affairs. On the other hand, the West has always had the tendency to perceive the Arab world as a homogenous entity, disregarding the immense diversity that exists between Arabs from different countries in the Middle East. Therefore, the main highlight seems to have been always centered on the religious or ideological aspect of the Arab world, clearly undermining the rich cultural, educational, philosophical, historical and humanitarian legacy it also enjoys.

Along with Turkey, Jordan and Lebanon there is also a growing

number of people who fled from Syria, nowadays. How does the refugee situation in these countries look like?

The situation of Syrian refugees varies in each of the aforementioned countries, depending mainly on their economic capabilities and the amount of international support they receive. However, the situation of the refugees usually looks regrettably severe. Particularly in Lebanon and Jordan, which both faced economic hardships and financial challenges prior to the Syrian crisis, combined with lack of resources and high rates of unemployment, the situation now is dire for all those involved, not only for the Syrian refugees.

For instance, the Syrian refugees hosted in Jordan are nearly 25% of the country's population, with a little higher number for Lebanon. To put things into perspective, this is the equivalent of over 2.5 million refugees taken by the Czech Republic, almost a double of the population of Prague! Hence, it is time for the international community to own up to its responsibility in supporting countries such as Lebanon and Jordan, recognize the crisis for what it is: the most immanent humanitarian crisis since the Second World War, and to engage actively

to alleviate the suffering of millions by finding a political solution through different means which are at disposal.

When asked about the solution to the Syrian war, Western politicians often remark that there will not be any real resolution without a considerable involvement of the Arab states. Is this something the Jordanian public could agree on? And what potential solutions resonate in the Middle East in general?

archiv B.M.

The Syrian crisis will only be resolved through effective global effort, inclusive of all actors and players. The Arab states are no exception. Regarding Jordan, since the outbreak of the Syrian crisis, Jordan has been a strong advocate of a political solution, inclusive of all the factions of the Syrian society, which must also ensure the territorial integrity of the Syrian state. Simply put, the crisis will not be resolved just by the removal of Bashar al-Assad, or the elimination of the Islamic State; rather, a solution

to the crisis will be achieved when the talks between the West, including the United States and its Arab allies, and Bashar's strong Russian and Iranian allies successfully pave the way for rapprochement, allowing an acceptable framework for a comprehensive solution. A framework addressing the future of President Bashar in a post-Bashar arrangement, the fight against terrorism and radicalization, the refugee crisis, and most importantly the rebuilding of the Syrian state. While any arrangement to end the

fighting and bring the different actors to the table might be a good first step, it must be highlighted that Syria will need years to recover and reestablish itself as a strong, functional state based on efficient institutions, and here is where the international community will be in dire need than it ever was at any point during the crisis.

FRANTIŠEK NOVOTNÝ
(EDITORIALLY SHORTENED)

Jak jsem se nechal zatknout v Liberlandu

V poslední době o tom čtete. Liberland. Nová samozvaná země ve staré matičce Evropě, drzý start-upový projekt několika lidí z různých koutů světa, započatý Čechem Vítom Jedličkou v první polovině letošního dubna. Svobodný stát se v plenkách své existence potýká s chorvatskou policií, vstoupení na jeho půdu vás zavede rovnou do basy. Teda mě.

Přijel jsem do Liberlandu na oslavu Dne Nezávislosti, jako sympatizant jeho myšlenky, vlastně spíše trochu punkovému stylu, jak zakládat novou zemi na zelené louce. Vlastně v za-

rostlém močále. Pohybovalo se tu i s prezidentem asi třicet lidí, mimo jeho aktivisty a zakladatele švýcarské společnosti Liberland Settlement Association tu byli převážně novináři a filmaři. Že by zlatý důl

na dobrý historoky?

Během oslavy v pronajaté vile brzy opadlo veškeré pozlátko. Ani ti nejdříve postavení investoři neměli problém vyspat se na gauči, když už byly zabrány všechny postele. Prezident se musel dokonce spokojit jen s matrací, zakryt bundou, kterou mu půjčil můj kamarád.

Jak už to bývá, po určité míře vypitého alkoholu přicházejí ty nejlepší nápady, a tak jsem se přihlásil jako dobrovolník na nedělní vylodění na liberlandském ostrůvku, který k zemi přiléhá z kraje Dunaje. Plán

byl jednoduchý, vylodí se dva občané, kteří se budou snažit vlajkou označit svoji půdu, a následně se k nim připojí tři členové nově ustanoveného Liberlandského Červeného kříže - jehož součástí jsem se stal i já sám - aby monitorovali situaci a dohlédli na dodržení lidských práv obou stran.

DEN L

Druhého dne odpoledne jsme ve vši parádě vyjeli na Dunaj.

» pokračování na str. 10

Jak jsem se nechal zatknout v Liberlandu

» pokračování ze str. 9

Ve třech lodích se tísnili jak sami aktéři, tak armáda novinářů a filmářů rvoucí se o ta nejlepší místa pro své záběry. Naproti Liberlandu jsme zakotvili na srbské straně řeky a nafoukli dva čluny, zapřáhli je za loď a vyrazili do akce. Policisté se nám marně snažili zabránit v přistání, pádla a naše svaly proti motorům. Na pláž jsme nakonec vstoupili mokrou nohou a vztyčili jak vlajku Liberlandu, tak Červeného kříže. Chorvatská pohraniční policie se vylodila za námi.

Probíhala asi hodinová výměna názorů. Kolem projížděly liberlandské lodě, natáčející veškeré dění na ostrově a vyzývající megafonem policii k opuštění země. Jeden ze členů Červeného kříže stihl odplavat, jiný „Liberland’an“ dlouho pobíhal po mělčině a mával před policisty vlajkou jako toreador, než na něj naskákalo několik chlapů a spoutaného odvěkli do lodě, stejně tak jako zbylé aktéry vylodění spolu se mnou. Půl hodiny na to nás už vezli

spoutané ve vyztužené policejní dočce na stanici v Osijeku.

Zavřeli nás do místnosti a hodili každého do jednoho kouta. Dva z nás odmítli vypovídat bez překladatele, který však v neděli večer určitě nedorazí. Já s kamarádem jsme se spokojili s angličtinou.

archiv V.K.

Pak nás všechny po jednom zavřeli do zapáchajících cel pod stanicí. Mimo naše věci, které už měli pod zámekem, nám zabavili i pásek a tkaničky. Kdybychom náhodou neměli nic lepšího na práci, než se oběsit. Ještěže jsem ve svojí cele měl minci, abych si mohl čmárat po stěnách. Čekání za mřížemi na dopolední soud se totiž vleкло snad jako celá evoluce Země.

NA LAVICI OBŽALOVANÝCH

Proces s námi proběhl v malé kanceláři, oficiálně soudní síni, kde jsme za přičinění právničky a soudce, sympatizujících s Liberlandem, dostali nejnižší možný trest. Šest dní v base a dvanáct set kun pokutu. Ti dva, kteří odmítli vypovídat

a vyžadovali překladatele do svých rodných jazyků, tedy nizozemštiny a portugalštiny – které samozřejmě stále nesehnali – dostali domácí vězení na chorvatském území do doby, než se tlumočníci najdou.

Celý proces se dost těžce soudí ve chvíli, kdy neexistuje jasný důkaz, že dané území Chorvatsku opravdu patří. Mapy jej označují jako Srbsko, které však o tento kousek ba-

žiny na opačné straně Dunaje nejeví zájem. Existuje možnost, že nás policie nezatkla, ale dokonce umesla. Celá situace je prostě bizarní.

Po soudu nás s kamarádem odvezli do vězení na odpykání trestu, kde jsme přibyli na celu s dalšími čtrnácti vězni. Klasický kriminální zevl, s potetovanými grázly v trenkách - když nevíš, jak se kdo jmenuje, mrkneš mu na rameno -, kde koukáš na nekoukatelný chorvatský a turecký telenovely, zahraješ si pár partiček šachu, pokecáš si o životě, nechybí ani otloukánek, co sem tam dostane pár facek, ale jinak tě rozežírání totální nuda. Na večeri se podávají těstoviny s bramborami a cibulí, těžko odhadnout, co byla příloha. Ráno přijede Liberland Settlement Association, zaplatí kauci, a tak hurá na svobodu. Čerstvý vzduch nikdy nechutnal tak dobře, obvinění a propustní list si dám za rámeček.

VOJTĚCH KONEČNÝ

Zlatý věk MUNování

Je zcela nerozporným faktem, a také milou zásadou, že delegát vždy v novinách Chronicle nalezne materiál, který mu rozšíří jeho obzory, dostane jej za hranice vlastních znalostí, zkrátka a dobře mu nabídne novou perspektivu. Je již také vlastně tradicí činit tak prostřednictvím konstantního připomínání, že ačkoliv je Pražský studentský summit unikátní a nejlepší na světě, nejsme ve vesmíru sami a občas stačí dostat se za hranice. Doslova.

Řeč je o mimozemských mutacích našeho milovaného projektu. Na světě jich totiž existují mraky a být součástí globální komunity Modelu Spojených národů (Model United Nations, MUN) je sice aktivitou vyčerpávající, ale když si na tohle troufnete, životu MUNera se nic nevyrovná.

MUNOVAT JE SKUTEČNĚ SLOVESO

Při vysvětlování, o co vlastně jde, můžeme tedy užít jednoduchého přirovnání - MUN je Pražský studentský summit bez workshopů. Hromada studentů ze všech koutů světa se sjede na týden do jednoho města a simulují diplomatická jednání mezinárodních organizací. Nabídka orgánů je často daleko širší,

od obvyklé Rady bezpečnosti po Výkonný výbor FIFA. Koncept takovýchto simulací vymysleli někdy v padesátých letech na Harvardu, Berkeley či v New Yorku. Od té doby se rozšířil natolik, že se koná málem v každém městě, které si jen dokáže vymyslet (na zřízení MUN v Bystřici pod Pernštejnem stále čekáme) a komunita tyto akce obklopující čítá obrovské množství studentů z celého světa.

Podle úrovně a velikosti je pracovně dělíme na lokální, mezinárodní a Olympiádu, tedy Harvardský WorldMUN. Tento je ten největší, nejznámější, nejuctívanější a každý rok migruje z města do města. Letos mnoha Vaším předsedajícím srdce zaplesalo, neboť bude v Římě.

ZÁLEŽITOSTI DNEŠNÍHO SVĚTA SPOJUJÍ

MUNeři jsou poměrně pestrá skvadra, která si, jako mnoho dalších komunit, vytvořila svá vnitřní pravidla, sociální síť a interní vtipky, jež jsou obvykle v základních rysech společné všem. Nejbáječnější v tomto ohledu je vždy kulturní šok, jenž spočívá ve zjištění, že ačkoliv se lidé a kultury napříč světem liší, ve výsledku tady až takové rozdíly vlastně ani nejsou. Obzvláště mezi MUNery ne - diskuze o mezinárodních vztazích, mezinárodním právu a gify z posledního Valného shromáždění OSN jsou totiž univerzálním jazykem.

Objížďení konferencí má vedle svých obrovských výhod také temnou stránku vesmíru. Není to úplně nejlevnější legrace, poplatky na některých konferencích vystoupají do výše několika tisíc korun. Je také nutno si zajistit ubytování, cestovní výlohy a něco do žaludku. Na druhou stranu mnoho škol je ochotno na tyto aktivity přispívat.

MUN DO KAŽDÉ DOMÁCNOSTI

Delegáti se spojují do delegací,

kteří se nazývají MUN Societies. Jednu takovou si vymysleli i členové sekretariátu a od té doby navštívila MUN Society Czech Republic konference v Oxfordu, Budapešti, Vídni a mnoho dalších. Pražský studentský summit je o předávání zkušeností, vědomostí a zážitků v rámci mezilidského kontaktu. Proto by byla obrovská škoda, kdyby se nashromážděná moudrost s odchodem doyenů ztratila.

Tak se nebojte a vyrazte opět za obzor. Pokud při tom budete chtít poradit, navést či pomoci, mějte vždy na paměti, že se v průběhu příštích několika měsíců pohybuje v epicentru skupinového vědění, za každým rohem někoho najdete a vzdělání nezná žádné limity. Přejí tedy hodně štěstí do budoucna a považujeme tímto povinnost Chronicle informovat o mimozemském životě pro tento ročník za splněnou.

BARBORA OBRAČAJOVÁ

Vítězná esej v Modelu OSN

Zahraničněpolitické priority Spojeného království

27 bodů z 30 možných

Spojené království má jako jedna ze světových velmocí zásadní podíl na udržování světového míru a stability, na podpoře udržitelného růstu, ochraně životního prostředí či šíření demokracie a lidských práv ve světě. Tak právě touto obligátní větou by se dala stručně charakterizovat dnešní zahraniční politika Spojeného království. My se zaměříme zejména na oblast bezpečnosti, jež je pro Spojené království skutečnou alfou a omegou.

Ať už se jedná o syrskou občanskou válku, izraelsko-palestinský konflikt, demokratizaci Afghánistánu, rusko-ukrajinské vztahy či další aktuální otázky, Spojené království bude vždy prosazovat jejich neválečné řešení vedením dialogu nepřátelených stran, ideálně na půdě OSN nebo v rámci jiných mezinárodních organizací. Příkladem mohou být úspěšné počátky rozhovorů mezi afghánskou vládou a vedením hnutí Tálibán či kategorické odsouzení anexy Krymu Ruskou federací na půdě OSN a prosazení tvrdých sankcí ze strany EU.

Spojené království je zároveň odhodláno podporovat humanitární a restrukturalizační programy, které svým cíleným působením dokážou efektivně předejít vzniku konfliktů a humanitárním katastrofám. Patří mezi ně např. ELECT II, program vedený OSN, jež podporuje afghánskou vládu při zajišťování bezproblémového průběhu svobodných voleb nebo „No Lost Generation Initiative“, která poskytuje humanitární pomoc a zajišťuje alespoň základní přístup ke vzdělání dětem postiženým syrským konfliktem.

Samostatnou kapitolu pak tvoří oblast mezinárodního terorismu, která je největší hrozbou evropským lidskoprávním a demokratickým hodnotám. Spojené království je proto aktivním členem mezinárodní aliance proti IS, podporuje programy zabírající radikalizaci věřících a ve spolupráci s policií, tajnými službami a svými partnery identifikuje potenciální hrozby tak, aby mohly být včas odstraněny.

Jak už bylo zmíněno, aktivita Spojeného království v mezinárodních organizacích je jedním z hlavních nástrojů pro prosazování jeho zahraniční politiky. Za čtyři nejzásadnější považuje NATO, Commonwealth, OSN a Evropskou unii. Věnujme se blíže Severoatlantické alianci, která je v dnešním bezpečnostním kontextu pro Spojené království nenahraditelná.

Významným milníkem v historii NATO se stal poslední summit NATO ve Walesu v roce 2014, pořádaný právě Spojeným královstvím. Lze tak soudit mimo jiné podle slov ministerského předsedy Davida Camerona v prohlášení pro parlament ze dne 8. 9. 2014: „Summit NATO ve Walesu se stal svědkem úspěšného semknutí této vitální aliance. Všichni mohli vidět její jednotu, odhodlání a rozhodnost postavit se a překonat hrozby pro naši bezpečnost.“ Alianční partneři Spojeného království potvrdili závazek zvýšit výdaje na obranu, byly schváleny návrhy na vznik sil velmi rychlé reakce NATO a přijata další rozhodnutí k adaptování NATO na nové bezpečnostní hrozby. Spojené království všechny snahy o zesílení aliance podporuje, a samo přispívá např. účastí v „NATO Baltic Air Policing Mission“, kde v roce 2015, již po několikáté, na čtyři měsíce chránila vzdušný prostor pobaltských států, či vysláním 3000 vojáků do sil velmi rychlé reakce NATO od roku 2016 (v rámci rotací a v souvislosti s vedením těchto sil Spojeným královstvím v roce 2017).

Na závěr nesmíme opomenout ani bilaterální vztahy Spojeného království a jeho partnerů. Mezi nejvládnější dlouhodobě patří vztahy s USA, jejichž příkladem může být efektivní spolupráce na poli mezinárodních organizací nebo oboustranná podpora přijetí Transatlantického obchodního a investičního partnerství (TTIP).

Zdroje:

UNDP.org; GOV.uk, UNSCR.com; NATOaktual.cz; TheCommonwealth.org; CFR.org; UToront.ca; Europa.eu; UN.org; Census.gov

Commonwealth Office Annual Report 2014 - 2015

Hlaváček, Pavel. Zahraniční politika a strategie Velké Británie ve 20. století

Drulák, Petr. Teorie mezinárodních vztahů

Diplomová práce, VŠE v Praze. Zahraniční politika Velké Británie v období Tonyho Blaira

Zhodnocení vítězné eseje v přijímacím řízení Modelu OSN

V letošní silné konkurenci povedených esejí se tou nejlepší v Modelu OSN stala práce delegace Spojeného království složená ze studentů pražských gymnázií Jana Nerudy, Voděradská a Omská.

Hodnotitelé především ocenili strukturu a provázanost práce, která postupně rozvíjela ústřední myšlenku zásadního významu oblasti bezpečnosti. Tu účelně doplňují konkrétní příklady, které navíc zřetelně dokreslují politickou orientaci země a uvádějí lokality, v nichž země prosazuje své zájmy a hodnoty.

Esej se vyhýbá tradičním neduhům, jakými jsou nekonečné výčty organizací, aktivit a partnerství. Svou pozornost zaměřuje pouze na klíčové aspekty a tělesa multilaterální spolupráce, a to z pozice, která státu této velikosti a významu přináší.

Kladně hodnoceny jsou i použité relevantní zdroje, a to nejen internetové, ale i knižní. Rovněž gramatika a stylistika jsou na vysoké úrovni. Na vítězné esejí lze rozhodně vidět hodiny trpělivé práce.

Prostor ke zlepšení nalézáme však i zde – druhá polovina prvního odstavce po obsahové stránce nic důležitého nenese, a kdyby byla vypuštěna, textu to nijak neublíží, ba naopak. Ušetřené znaky by šlo lépe investovat do rozšíření části o bilaterální spolupráci, jež se v porovnání s ostatními odstavci zdá být poněkud chudá. Zbytečné jsou i časové rámce na konci šestého odstavce. Kolik měsíců RAF chrání pobaltský vzdušný prostor, to vskutku není relevantní. Pozor také na nevyhovující a lehce si protřečící příklady – kategorické odsouzení a tvrdé sankce rozhodně nejsou příkladem vedení dialogu. Neuškodilo by ani více konkretizovat činnosti zmíněné ve čtvrtém odstavci.

Celkově se však jedná o velice kvalitní práci, kterou bylo radost číst a bodovat. Gratulujeme!

ZA TÝM HODNOTITELŮ
MARTIN MEZENSKÝ

Přijímací řízení XXI. ročníku

	MODEL OSN	MODEL NATO	MODEL EU
Uchazečů	455 v 116 delegacích	46	41
Přijato	230 v 64 delegacích	28	28

Rada bezpečnosti – UNSC

Tento rok je tomu již 70 let, co odpovědnost za udržování mezinárodního míru a bezpečnosti ve světě přebíralo několik vyvolených států – prvních členů Rady bezpečnosti OSN. A dnes za téměř obdobnou agendu přebírá odpovědnost našich 15 delegátů, kteří se zaslouženě ocitají na prvním pomyslném milníku na cestě k samotnému simulovanému jednání. Čeká nás všechny hodně práce, jak

nováčky, tak i zkušené delegáty. Začátky bývají těžké, ale jak říká Benjamin Spock, věřte si – víte víc, než si myslíte. A pokud ne, tak po naší přípravě jistě budete!

TAK JO, A CO TO BUDE?

V první řadě se není čeho bát, na žádnou aktivitu tady totiž nebudete sami. Kromě delegátských kolegů se o vaše „zabydlení se“ na půdě Rady bezpečnosti bude starat před-

sednictvo, které bude představeno již v úvodu dnešního setkání. Tito čtyři stateční budou pro delegáty oporou jak po stránce programové a odborné, tak po stránce lidské a motivační. Po seznámení se s předsednictvem budou následovat ice-breakingové aktivity (bude to překvápko!), ve kterých zazáříte už vy sami.

...TAKŽE CO TO VLASTNĚ BUDE?

Odborná část dnešního programu bude otevřena formou bližšího poznání našeho unikátního orgánu. Dozvíte se, v čem se naše Rada bezpečnosti odlišuje od té reálné a také proč je důležité, že tento orgán na půdě OSN i na poli mezinárodních vztahů vůbec máme. Toto vážné

téma bude poněkud odlehčeno (byť neméně vážnou) hrou Riskuj!. Na závěr dnešního setkání pak budeme rozebírat první bod letošní agendy, současnou situaci v Jemenu. I přes tento nepochybně bohatý a náročný program ale nezapomeneme na to nejdůležitější, a sice že dnes, zítra nebo za měsíc, v průběhu celého ročníku je Summit zaostřen hlavně na vás.

LENKA TOMEČKOVÁ

PROGRAM

- Představení předsednictva a delegátů
- Reálná a naše Rada bezpečnosti
- Hra Riskuj!
- Přednáška k prvnímu bodu agendy

Výbor pro odzbrojení a mezinárodní bezpečnost – DISEC

Kostky jsou vrženy. „Přijímací řízení je zdárně z námi – eseje byly pečlivě ohodnoceny, státy přiděleny, a tak nic nebrání tomu, aby byl v pořadí již XXI. ročník Pražského studentského summitu zahájen. Pokud jste si vybojovali účast v tomto ročníku a zároveň vás zajímají otázky mezinárodního míru a bezpečnosti, tak vězte, že právě DISEC je pro vás tím správným místem.

CO DISEC ČEKÁ A NEMINE

DISEC má v letošním ročníku vskutku rozmanitou agendu od dlouhodobě diskutovaných témat po moderní bezpečnostní hrozby. Nicméně kromě samotného jednání vás čekají i další aktivity rozvíjející

tzv. soft skills. A i kdyby ani tohle nestačilo, tak se můžete těšit na zajímavé hosty, kteří obohatí vaše odborné vědomosti.

JDEME NA TO ANEB SETKÁNÍ PRVNÍ

První přípravné setkání se tradičně ponese spíše v seznamovacím duchu. Po vzájemném představení členů předsednictva a delegátů bude následovat prezentace o reál-

ném Výboru pro odzbrojení a mezinárodní bezpečnost, o jeho historii, působnosti a o roli v systému OSN. Dále si delegáti zahrají úvodní hru, při které dostanou příležitost ukázat své vyjednávací a rétorické schopnosti.

V další části našeho programu se budeme zabývat psaným projevem: typy, jak správně psát odborné texty a čemu se vyvarovat. Zaměříme se především na stanoviska – ne-

zbytné podklady každého delegáta pro řádné zastupování zájmů svého státu při jednání.

Vrcholem celého odpoledne bude přednáška na bod agendy týkající proliferace jaderných zbraních nestátními aktéry.

Máme toho na programů tedy skutečně hodně. Jste připraveni?

ŠÁRKA TESAŘOVÁ

PROGRAM

- Představení DISEC a jeho předsednictva
- Ice-breakingová aktivita
- Jak dobře psát odborné texty a jak mají vypadat stanoviska
- Přednáška na bod agendy

Hospodářský a finanční výbor – ECOFIN

Úvodní přípravné setkání proběhne na půdě ECOFIN v seznamovacím duchu. Předtím, než se budete moci vrhnout do jednání, je totiž nutné vědět, s kým, o čem, jak a proč budete jednat. Naší ambicí je všechny tyto roviny seznámení s orgánem ECOFIN obsáhnout právě během prvního workshopu.

PROLAMUJEME LEDY

Abychom mohli přikročit k vznešenějším rovinám seznamování se, představíme se nejdříve navzájem sami sobě. Díky připraveným seznamovacím aktivitám budete moci poznat předsednictvo a své kolegy a upevnit si nově nabyté znalosti o nich. Ještě blíže se pak poznáte

v rámci regionů. V nich s vámi také blíže pohovoříme o vyjednávání, hledání spojenců, argumentování a podobně, pro které by měly regiony sloužit jako platforma, a také o tom, co by vám mělo působení na Summitu přinést a co od něj naopak očekáváte vy.

SIMULACE NESTAČÍ

Jakmile se budete alespoň trochu znát, představíme vám v rámci

přednášky o mezinárodní ekonomické spolupráci a její historii ECOFIN, jeho pravomoci a roli v systému OSN. Od reálného ECOFIN se představením agendy přesuneme k naší simulaci. Jako první se zaměříme na mezinárodní finanční kriminalitu. Na tom, že je třeba proti ní bojovat a jak se to má dít, se shodnou téměř všechny státy světa, když ale dojde na reálnou spolupráci, nastávají problémy...

Ohledně náplně workshopů se ovšem nebudeme zaměřovat jen na aktivity a témata úzce spojené s naší simulací. Můžete se těšit zejména na hry a okénka ukazující význam ekonomie a osvětlující ekonomické děje v reálném světě. Budeme se věnovat také zlepšení vašich, v dnešním světě nepostradatelných, soft skills.

JAKUB KOPŘIVA

PROGRAM

- Seznamovací aktivity
- ECOFIN a mezinárodní ekonomická spolupráce
- Ekonomicky zaměřená hra
- Regiony a něco ke stanoviskům

Rada pro lidská práva – HRC

Vradě pro lidská práva budeme řešit lidská práva. To zní celkem jednoduše a přímočaře, ne? Možná na první pohled, ale na ten druhý možná zjistíte, že i toto denně omílané sousloví v sobě skrývá mnohem víc, než si dokážete představit. Jsou lidská práva stále v kurzu? Jsou pro všechny? Má je každý? A má cenu se snažit o jejich všeobecné

prosazování? To a mnoho dalších věcí budeme dnes a na dalších přípravných setkáních řešit na půdě jednoho z nejdůležitějších orgánů OSN.

CO BUDE?

Ale dnes tedy naše velké poprvé. Nový tým, nový předseda a hlavně ty a ostatní noví delegáti, se dnes proto budeme hlavně seznamovat

a trochu oťukávat. Řekneme si něco málo o tom, kdo jsme, proč tu vlastně jsme a proč jsme tak důležití. Podíváme se na zoubek lidským právům obecně a pak si budeme hrát. Proč? Protože kdo si hraje, nezlobí, ale hlavně, pomocí her se toho spousty naučíme a uvidíme, jestli už o lidských právech něco víte. Nebudeme mnoho prozrazovat, vždyť to zažijete na vlastní kůži už za chvíli.

TAK SNAD TEDY

My už se jen těšíme, až se naše orgánová místnost zaplní novými tvářemi a vrhneme se do toho šíleného víru jednání, přednášek a her, ze kterého snad vyvážneme všichni živí a zdraví, ale hlavně bo-

hatší o mnoho znalostí a zkušeností, které se nám budou hodit nejen na závěrečné konferenci. Na závěr bych rád vyslovil takovou malou pobídku. My si totiž tento ročník užijeme určitě, ale jak si ho užijete ty, nebude jen na nás, ale hlavně na tobě samotném. Víme, že udělat ten první krok může být těžké, ale jen tak se můžeš posouvat dál, tak směle do toho.

TOMÁŠ OPAT

PROGRAM

- Seznamovací hra
- Co je HRC?
- Lidská práva
- Stanoviska
- Riskuj!

Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu – UNESCO

Simulované UNESCO na Summitu letos slaví svých půlku-latých pět let. A k tomuto výročí jsme si se zaměřením na aktuální problémy světa nadělili nabítkou agendu, kterou nakopneme už toto přípravné setkání. Noví i ostřílení delegáti zde dojdou k novým znalostem a jistě i novým přátelům.

CO DNES PLÁNUJEME?

Inhned na začátek odpolední orgánové části prvního workshopu čeká všechny nově příchozí delegáti náročná aktivita – totiž dávat pozor na představení jednotlivých členů předsednictva. Musí si zapamatovat, kdo je hodný a kdo je zlý. Následně se plénem rozdělí podle

regionů a v malé skupince se poprvé zapojí i delegáti.

V krátké skupinové aktivitě zaměřené především na seřesení nervozity a studu si delegáti vytvoří první spojení a protivníky na poli jednání, aby se poté opět celé UNESCO semknulo dohromady, aby vysly-

šelo prezentaci na téma ochrany kulturního dědictví v ozbrojených konfliktech. Na to následně naváže i památková aktivita, při které delegáti poznají i praktické dopady a problémy předtím představené problematiky.

Jak tyto čerstvě nabyté poznatky,

nápady a myšlenky přetvořit v jejich opus magnum jim pak prozradí přednáška o stanoviscích. Předsednictvo jim ukáže rozdíl mezi dobrem a zlem a pohrozí i prvními termíny.

Zkrátka a dobře se má každý delegát náležící k UNESCO na co těšit – nudit se ho rozhodně nenecháme!

TADEÁŠ ZÍKA

PROGRAM

- Proč jsou OSN a UNESCO důležité
- Aktivita v regionech
- I. bod agendy
- Památková aktivita
- Jak napsat dokonalé stanovisko

Environmentální shromáždění OSN – UNEA

Pokud se zajímáte o životní prostředí, rádi mluvíte nebo se prostě chcete seznámit se spoustou nových lidí, jste v UNEA správně. V tomto orgánu se vedou diskuse o důležitých tématech, která hýbou světem, vznikají zde mezinárodní dohody s celosvětovým dopadem a letos se dokonce i soutěží. Zapomeňte na to, co zastáváte mimo Summit, v UNEA jste zástupci států nebo organizací. Je jen na vás, jak moc se vžijete do své role, ale čím pečlivěji to uděláte, tím více se na Summitu naučíte. A pravděpodobně se na konci ročníku budete všichni oslovovat jmény států.

CO NÁS DNES ČEKÁ?

Odpolední část prvního přípravného

setkání začne zostra. Do detailu vám představíme soutěž, která bude probíhat po celý ročník, dozvíte se, co se na Summitu můžete naučit, co s vámi máme v plánu, a také dojde na mnoho „zahřívacích“ aktivit.

Přiblížíme si také první bod agendy – nakládání s odpady. Nastíníme vám základní problematiku a navedeme vás k možnostem řešení. Toto

téma bude i předmětem prvního stanoviska. Že jste nikdy předtím stanovisko nepsali? Nevadí. I stanoviskům se budeme věnovat nejen na tomto workshopu.

„JSME UNEA“

Dozvíte se, co je UNEA, proč jsme staronový orgán a proč je nás tolik. Během celého odpoledne jsme ote-

vření diskusi, dotazům či polemikám. I přesto, že jsme na Summitu největším orgánem, se budeme snažit vašim podnětům vyhovět. Summit je totiž jiný než výuka ve škole, není jen o správných odpovědích. Odpolední část v UNEA je o otevřené diskusi, formálně přátelském přístupu, ale především o vás.

VOJTĚCH VRABEC

PROGRAM

- Představení UNEA soutěže a průběhu ročníku
- Nakládání s odpady
- Rodgerova hra
- Jak napsat stanovisko

Model NATO

night? We cannot wait to find out! Though the NATO is of course a very serious organisation an ice-breaking game will take place right after.

NATO 101

After the general introduction of the people, another member of the group will be introduced. Who? The Organisation itself.

We will learn something about its history but mostly about its current responsibilities, plans and work in general.

We will also talk about our Model and what is ahead of us; the Ambassadors need to know what is a position paper, what they can find in the Background Reports and any-

thing they will be curious about.

ANOTHER GAME

It is necessary to have some lectures during the workshops but it is not all that is ahead of us. Developing argumentation and negotiation skills is an important part of the whole Summit and the Ambassadors will practise those today through another fun game.

JUDITA ZELBOVÁ

PROGRAM

- Introduction to Model NATO
- Ice-breaking game
- NATO 101
- Negotiation game
- Argumentation

The 7th November 2015 has finally arrived and the Model NATO has done so with it.

After an exhausting admission procedure the 28 lucky Ambassadors have been carefully chosen and the team members are incredibly excited to finally meet them.

Welcome!

WHO IS WHO?

Considering that this is our first

meeting, we are going to spend it by preparing a base for the other ones to come. The team members will firstly introduce themselves to others and hopefully share some crazy information too. What will come afterwards? A possibility for the Ambassadors to do the same! Who loves skiing? And who spent an entire childhood reading under his blanket until the middle of the

Model EU

Evropská unie je integrační projekt, jenž nemá ve světě obdoby. Od svých počátků v padesátých letech si prošla postupným, ačkoliv ne vždy zcela plynulým, rozšiřováním členské základny, ale také spektra oblastí, do nichž může zasahovat a ovlivňovat tak životy půl miliardy svých občanů. Delegáti Modelu EU tak mají unikátní příležitost nahlédnout pod pokličku tohoto rozhodovacího kolosu.

BĚHEM SUMMITU...

Jednotlivé workshopy poslouží delegátům zejména jako příprava na závěrečnou konferenci, řadu nově nabytých vědomostí a dovedností však bezpochyby využijí i v běž-

ném životě. Delegáti se naučí rychle a konstruktivně vyhledávat informace, vytríbí si své rétorické a argumentační schopnosti a samozřejmě si rozšíří znalosti v oblasti evropských institucí a některých evropských politik. Model EU navíc vyniká svou přátelskou atmosférou, k níž přispívá i řada méně formál-

ních aktivit, ku příkladu výjezdní zasedání. Jedno takové, které rozhodně nenechá jediného účastníka v poklidu, už je navíc na obzoru.

... A BĚHEM DNEŠKA.

Po regionálním semináři se zajímavým hostem, jenž poreferuje na téma Evropské unie a evropských

institucí, se naše studentská osmdvacítka sejde k prvnímu společnému odpoledni. V úvodu proběhne zábavná seznamovací hra, na rozmluvení je připravena i krátká rétoricko improvizativní aktivita. Chybět nemůže ani úvod do jednacího řádu, jehož zvládnutí je základním předpokladem kvalitního delegáta, a proto je třeba začít již od počátku. Co se totiž v listopadu naučíš, na konferenci jako když najdeš!

VÁCLAV VLČEK

PROGRAM

- Představení orgánu a delegátů
- Úvod do jednacího řádu
- Rétorické a improvizativní cvičení

Minisimulace

MINISIMULACE PODRUHÉ!

Minulý ročník byly na Summitu minisimulace novinkou, letos se už stávají tradicí. O co se vlastně jedná? Simulace vybraných orgánů či modelů OSN, NATO, EU na Summitu spočívá v představení funkce těchto mezinárodních organizací, jejich cílů a schopností, jak jich dosáhnout a v následujícím řešení krizové situace během závěrečné konference. Minisimulace však dávají šanci těm z vás, kteří si chtějí zkusit řešit případ, se kterým se jak na Summitu, tak ani v běžném světě jen tak nesetkáte. Téma minisimulace po IV. přípravném setkání se dozvíte až později a zatím tedy zůstává překvapením. Ale zápletku, o které se bude jednat v ne-

www.risingpowersinitiative.org

děli po následujícím workshopu, vám stručně představíme už teď.

ŘEŠENÍ SYRSKÉHO KONFLIKTU

Jak jistě víte, v Sýrii probíhá od roku 2011 občanská válka, při které již zemřelo nejméně 250 tisíc lidí a dalších několik milionů bylo nuceno opustit své domovy. Tato

válka tak představuje největší humanitární katastrofu současnosti. Do konfliktu se, ať už přímo či nepřímo, zapojilo mnoho regionálních aktérů i globálních mocností se značně různorodými zájmy. V rámci této minisimulace zasednete k jednacímu stolu jako zástupci všech zúčastněných důležitých stran (namátkou představitelé Assadova

režimu, opozice, Spojených států amerických, Iráku, Ruska, Evropské unie, Arabské ligy a Kurdů) a vaším cílem bude pokusit se dohodnout mírové podmínky a ukončit tak vleklý a stále se rozrůstající konflikt v tomto regionu.

KDY? KDE? JAK?

Obě dvě minisimulace se budou konat v neděli po druhém, respektive čtvrtém workshopu. Vzhledem k velikosti prostorů je kapacita minisimulací omezená. Sledujte proto facebook Pražského studentského summitu, abyste se včas dozvěděli o spuštění registrací na první minisimulaci XXI. ročníku.

ŠIMON PEPŘÍK

Top partneři

Generální partner
Pražského studentského summitu

Hlavní partner
Modelu OSN

Hlavní partner Modelu NATO

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Univerzitní partner

Hlavní partner Modelu EU

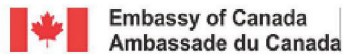
Partner jednání

Partner zahájení

Partneři Modelů

Mediální partneři

Hlavní mediální partner

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Hlavní mediální partner

IHNED.cz

Mediální partner

RESPEKT

Partner Chronicle

METROPOLITNÍ
UNIVERZITA PRAHA

Za podpory

AUTO ZRUCKÝ
DEALER NISSAN

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs

- www.facebook.com/AMO.cz
- www.twitter.com/AMO_cz
- www.youtube.com/AMOCz